„Így készülünk szelíd háborúra, mindig magunkért, soha mások ellen,
Sót párolunk és vásznakat szövünk, s míg kisebbítnek, lassan megnövünk.”
Dsida Jenõ

FRONT

Nemzeti, radikális kétheti lap **Ne csak beszélj, cselekedj is!**

2005. május 31. II. évfolyam 11. szám 167 Ft

85 éve tartó gyalázat

Ki dönti el, hogy ki a szélsõséges?

A Magyar Nemzeti Front az adatvédelmi biztoshoz és az Egyenlõ Bánásmód Hatósághoz fordul a legutóbbi magyarellenes hisztériakeltés kapcsán. A tizenöt éves, közel száz kilós „gyermeket“ ért támadás indítékait a balliberális erõk aljas szándékból félremagyarázták, a nyomozó szervektõl pedig gyors eredményt követeltek. Az MNF a médiából értesült a rendõrség sajátos módszereirõl. Az Index tudósítása szerint: „Az emberölés kísérlete miatt nyomozó rendõrök emellett „nagyon-nagyon sok órányi rendõrségi videófelvételt“ is végignéznek, hogy megtalálják a támadót. A videokazetták zöme bejelentett és illegális szélsõséges tüntetéseken, megmozdulásokon készült, egyelõre az egy, másfél évnél nem régebbi felvételeket fésülik végig...“

A fenti eljárás az MNF szerint sérti az Alkotmányt, az egyenlõ bánásmódról és az esélyegyenlõség elõmozdításáról szóló törvényt, és alapjaiban veszélyezteti a demokratikus rendet.

Követeljük az ilyen és ehhez hasonló eljárások azonnali megszüntetését! Legalább a demokrácia látszatára ügyelhetne a ránk kényszerített hatalom....

Másik oldal

85 éve tart a gyalázat, amit a patkányforradalom elõidézõi okoztak, a magyar nemzetnek. Megszállók jöttek-mentek, diktatúraváltás történt, újfajta hazugságokkal tömik fejünket, a lényeg azonban változatlan maradt. A patkányok még mindig köztünk vannak, gyarmati státuszban „élvezzük“ a globalizációt, a magyarokat pedig verik, a gúnyhatárokon kívül és belül.

A globalizáció kormánya persze mélyen hallgat ezekrõl az esetekrõl. A nép pedig semmit nem tud a világban zajló folyamatokról. Hatalmas a közöny, a liberalizmus tombol, és Gyõzike a világsztár. Amennyiben egy jótevõ kéz a levegõbe röpítené a televíziós adótornyokat, talán csoda történne az országban. Olvasnának az emberek. Talán még gondolkodnának is. Netán rájönnének, hogy 85 éve – egy röpke idõszakot kivéve – ugyanazok rágják hazánk testét. Láthatnák, hogy módszereik változatlanok, nincs új a nap alatt. Az ellenük való küzdelemnek is megvannak a rég bevált módszerei. Nem kell semmi megerõltetõ dolgot cselekedni, csak a korabeli irodalmat átböngészni. Pontos diagnózisok, hatékony gyógymódok a nemzetet támadó kórok ellen.

Milyen egyszerû és mégis a legendák világába tartozó eszmefuttatás. Európában ugyanis a magyarok nézik a legtöbbet a televíziót. Aki olvasni szeretne, az még hírbõl sem hallott a nemzeti irodalomról. Csoda, hogy Wass Albert át tudta törni az elhallgatás falát. A megfelelõ szellemi táplálék elfogyasztása azonban kevésnek bizonyul szilárd jellem nélkül. Hiába olvas valaki szebbnél-szebb hazafias eszmefuttatásokat, mond verseket saját hangjába szerelmesedve és hiába öltözik nemes magyar viseletekbe, ha cselekedetei alapján csak egy a tökéletes fogyasztók közül. Õseinknek leghatékonyabb fegyvere a létért való küzdelemben büszkeségük volt. „Rátarti“ magyarok voltak.

Berzsenyi ma idõszerûbb mint valaha:

„Mi a magyar most? – Rút sybaríta váz.
Letépte fényes nemzeti bélyegét,
S hazája feldúlt védfalából
Rak palotát heverõhelyének;“

Zokszó nélkül vásárolják azt a lapot, melyet nem hazánkban nyomnak, ám nemzetinek hirdeti magát, jó magyarként ismert barátom pedig a képen látható ajándéktárgyat vásárolta meg magának. Fa kirakó játék, a történelmi Magyaroszágot ábrázolva. Egyetlen szépséghibája, hogy Kínában gyártották. Már rég nem arról van szó, hogy a magyar húst, tejet, zöldséget vásároljuk magunk és családunk számára. Már nem a magyar munkahelyek megmentésérõl kell zengeni hangzatos jelszavakat.

Sokkal drágább kincsünket kótyavetyéljük el hanyag magatartásunkkal. Büszkeségünket, tartásunkat. Öntudat nélkül nem lesz felszabadító forradalom, bármilyen szépen hangzó szónoklatok és írások is születnek róla.

Trianon után össze tudta szedni magát a nemzet, mert izzó hazaszeretet feszítette mellét, és kitartóan készült a hon visszaszerzésére. Pedig ugyanazon erõk uralták a szellemi és gazdasági életet mint ma. Az öntudatos és gondolkodó magyart azonban nem lehetett félrevezetni. A magyar nemzet felemelkedését csak a nyílt katonai megszállás tudta megtörni. Ma nincs jelentékeny idegen haderõ hazánkban. Nincs is szüksége a megszálló hatalomnak rájuk. Az agyak mosása sokkal hatékonyabb eszköz alattvaló-gyártásra.

A hétvégén P. Mobil koncerten voltam, ahol bitóra küldtek egy kólás üveget. Remélem okultak a fiatalok a látottakból. Talán õk megértik mi a teendõ. Az öntudatos politizálás, a nemzeti erõk összefogása, az önszervezõdés.

Egyre nagyobb a bizonytalan szavazók száma, akik csak egy hiteles erõ szavára várnak. Rájuk építve elindulhatna hazánk felszabadítása, ami nagy valószínûséggel nem a hetente alakuló pártok segítségével történik majd.

Szabó Tamás

Magyarverés Sepsiszengyörgyön

Bandába tömörült román ifjak magyar középiskolásokat vertek meg az elmúlt napokban. Négy megvert diák szülõje feljelentést tett a rendõrségen.

Vasárnap délután négy körül a Mihai Viteazul téren gördeszkázó két diák az esõ elõl a közeli gangba menekült. Ott beléjük kötött három román fiú: miért nagy a hajuk?, majd még érkezett erõsítés, és végül 7-8-an elkezdték püfölni õket.

Más gyerekek szintén a téren bicikliztek, s fél hét tájékán a kultúr palota elõtt beléjük kötött öt román fiú, akikkel egy lány is volt. Megkérdezték, hogyan beszélnek itt, Romániában? Válaszoltak: magyarul. Erre kaptak egy nyaklevest. Ismét megkérdezték: hogyan beszéltek! A válasz megismétlõdött: magyarul. Erre ismét jött egy sapka, majd bele is rúgtak az adatközlõbe. Akkor a kerékpárosok elmenekültek s az ütlegelõk egy darabon üldözték õket. A menekülõk s a korábban megvertek másik törzshelyük, a Bisztró elõtt gyülekeztek. Az üldözõk is odaértek, már tucatnál többen voltak, de csak szóváltásra került sor. Hétfõn az egyik nagyhajú gördeszkás fiút iskolából jövet a Bisztró közelében ismét megverték, s meghagyták, hogy este hétkor mind ott legyenek, mert ha nem, úgy elverik õket, hogy kómába esnek.

Késõbb két biciklisbe kötöttek bele, szintén a Bisztró elõtt. A magyarok menekültek, de a Csiki utca bejáratánál négyen utolérték. Utóbbiak közül kettõ megütötte a menekülõket, õk visszaütöttek, s verekedés keletkezet. Este egyik szülõ mobiltelefonjára SMS érkezett: S.O.S. gyertek a Bisztró elé, mert itt vannak a románok, és megvernek! A Mihai Viteazul térrõl elkergették a magyar fiatalokat. Elterjedt a híre, hogy a verekedõs hírû állomási banda is csatlakozott elõbbi román csapathoz.

Meg nem erõsített információk szerint a Székely Mikó Kollégium elõtt is megvertek egy diákot hétfõn. Más szülõ jelezte, hogy hétfõn este 7-körül fia a Mihai Viteazul téren ment hazafele, és közel 40 román fiatal, egyesek botokkal felfegyverkezve, keresték az egyik megvert biciklist, hogy tépjék ki a fülét.

A fiúba is belekötöttek s csak úgy menekült meg, hogy románnak vallotta magát. Korábban halottunk arról, hogy az állomás és az Olt-hid környékén úgynevezett mánélés románok magyar ifjakba kötöttek bele és verték meg. Akkor a kifogás az volt, hogy rockosok, és nem szeretik a manele-zenét. Tegnap estig adatközlõnk nem mert iskolába menni, otthon maradt.

Négy megvert fiatal szülõje feljelentést tett a városi rendõrségen. Corneliu Campeanu, a sepsiszentgyörgyi megbízott parancsnoka érdeklõdésünkre elmondta, a beadványok alapján nyomoznak az ügyben, s bármilyen információt szívesen vesznek.

A Háromszék alapján

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

A Magyar Nemzeti Front elnöksége és tagsága szívében fájdalommal búcsúzik Pongrátz Gergelytõl, a Corvin-köz legendás fõparancsnokától. Emlékét híven õrizzük, eszméihez hívek leszünk.
Nem engedünk '56-ból!

Golgota

Pongrátz Gergely emlékének

Õ volt az egyetlen, akirõl nem gondoltam, hogy halandó. A szabadság halhatatlan eszméjének harcosa nem eshet el. Most egy gyertyaszál fényénél siratom õt, és azon tûnõdöm: a kardiogram cikázásai közt az a végsõ, végtelen egyenes: talán Isten irgalma életünk ütõerén? Hiszen 427 bajtársa helyett élt és dobogott a szíve. A Corvin-közben négyszázan haltak hõsi halált, köztük sokan Maléter Pál bandájának golyóitól és huszonhetet felakasztottak a gyilkosok. Magam elõtt látom a kis hõsöket, a tizenéves gyerekeket, akiket leutcagyerekeztek, mint Mansfeld Pétert, mert ugye milyen „jó brahi" dacosan magadhoz szorítani a fegyvert és tovább harcolni, miközben melletted a barátod a kövezetre bukik, s a Kilián-laktanya nemzetõrei hirtelen eltûnnek mellõled?

Amikor a véráztatta utcákra bevonultak a tankszörnyetegek és rájött, hogy vége, mindennek vége, akkor rendülhetett meg elõször a szíve. Késõbb is ütötték ezt a szívet, hatalmas ökölcsapásokkal. Lenin-fiúknak nevezték ezt az öklöt. Nem kapott támogatást Gergely bácsi az Emlékmúzeumra, a kápolnára, a kiskunmajsai táboroztatásra. Pedig emigráns élete keserû kenyerének minden morzsáját, minden fillérét erre kuporgatta össze. Magam elõtt látom, ahogy végeláthatatlan sorokban zarándokolunk a kápolnaszentelésre. Mintha eltemetett múltunkat és jövõnket sirattuk volna egyszerre. S ott állt szép, méltóságteljes arccal. Éreztem, milyen egyedül van. Mi már csak késõn tudtunk mellé állni s akkor is csak az eszmék szintjén. Az eszmék pedig a mai korban, legalább most ne hazudjuk el: a lélek komfortjai. Mint egy kiállításon, ahol mindenki mindenkire rámosolyog, koccint, paroláz, aztán hazamegy. Bocsásson meg nekünk. Bocsássa meg hõsiessége csillagmagányát. Emlékszem, mindig könnybe lábadt a szeme, ha a forradalomról és bajtársairól beszélt.

Félek, hogy még a mennyekben sem fog megnyugodni sorsunk felõl, s ha ezentúl Medárdkor elered az esõ, õ hullatja értünk könnyeit.

L. Anikó

Késik még a jel

Pongrátz Gergely halálára

Apró, fáradt öregember
szívéhez kap az udvaron,
hát ennyi volt csak? És ezzel
szemben nincs semmi oltalom.

Körül a kiskun pusztaság.
elárvult, dohos múzeum,
egy tank, zászlók, relikviák,
évszám, amit mindenki un.

Falon márványba vésve ott
kivégzett sok magyar neve,
vele elhagyta már e hont
ötvenhat kormos szelleme.

Corvin-köz? Körben lakópark,
omló házak, mocskos beszéd -
agyon is vernék, ki sóhajt:
itt vált egykor hõssé e nép.

S a nép szemlesütve hallgat,
tovább reménykedik vakon,
apró, fáradt öregember
szívéhez kap az udvaron,

MOST TEMETJÜK PONGRÁTZ GERGELYT,
SÍRBA SZÁLL A FORRADALOM.

De nem! Az mégsem lehet úgy,
egy forradalom nem tûnhet el!
Pongrátz Gergely! El ne aludj!
Eljön, csak késik még a jel.

Bíborszínû az ég alja,
talán már lõnek valahol.
Lyukas zászlód kezébe kapja,
s egy pesti srác Himnuszt dalol.

Szentmihályi Szabó Péter

Magyarverés 5.

Szinte naponta kapunk hírt, hogy a megszállt területeken verik, megalázzák magyar testvéreinket. Az eseteknek és a róluk szóló híradásoknak csak töredéke jut el lapunkhoz. A kapott híranyag azonban így is nagyszámú és riasztó. Mostantól az esetekrõl szóló írások címében mutatjuk, hogy ez évben hányadik errõl szóló hírt közöljük. A hunhir.hu ismertetett legutóbb egy felháborító tudósítást a VMDP Intézõ Bizottságának tagjától.

Szombatra virradó éjjel, 2005. május 21-én, Újvidéken, a péterváradi híd újvidéki hídfõjénél öt ismeretlen fiatal férfi súlyosan bántalmazott két magyar, elsõ éves egyetemi hallgatót. Egyikük agyrázkódást szenvedett, másfél napig megfigyelés alatt kellett tartani elsötétített szobában, felrepedt az ajka, s a sebet össze kellett varrni, de egyéb testrészein is látható nyomai maradtak a verésnek. Másikuk az állán sérült. Mindkettõjüket orvosi kezelésben részesítették.

A magyar fiúk Pétervárad felõl, a hídról haladva tartottak gyalog haza felé egy zenei rendezvényrõl. Csendesen társalogtak. Az újvidéki hídfõ alján, minden elõzetes jel nélkül hátulról leütötték mindkettõjüket, s miután elterültek, a tettesek verni-rugdosni kezdték õket. S. A.-t hárman, S. Z.-t ketten. Miután így helybenhagyták õket, valamelyik tettes szerbül annyit vetett oda, hogy A sad bri ite! (Na most tûnjetek!) A két fiú feltápászkodott, taxit hívatott és hazavitette magát. A két magyar fiú szülei az esetrõl nyomban értesítették a rendõrséget, de már semmit és senkit sem találtak meg. Jegyzõkönyvet vettek fel, de a nyilvánosságot nem tájékoztatták a történtekrõl.

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Tények és dokumentumok Trianonról

Nyolcvanöt év óta egyre gyarapszik a trianoni nemzetgyilkosságot leleplezõ fájdalmas megállapítások irodalma. A történteket aligha kell elismételnünk, miután azokkal többé-kevésbé tisztában vagyunk Csupán a tényszerûség kedvéért érzékeltessük a világ leggyalázatosabb békediktátumának lényegét, amely a béke és igazságtétel helyett a magyarság teljes tönkretételére irányult s irányul. Ezzel kapcsolatban a következõket mondta Nitti olasz miniszterelnök: „...Magyarország szenvedte el a legsúlyosabb területi és gazdasági veszteségeket. Ez a szerencsétlen ország, amely megmentette a civilizációt és a kereszténységet, olyan kegyetlen bánásmódban részesült, amire nincs más magyarázat, mint azoknak a rablásvágya, akik õt körülveszik... Egyetlen néppel sem bántak el gonoszabbul, mint a magyar néppel. Egyetlen országot sem kínoztak meg, marcangoltak szét és raboltak ki jobban. Magyarország népének felosztása a modern civilizáció egyik legszégyenteljesebb napja. Magyarország megcsonkítása olyan nagy becstelenség volt, hogy senki nem akarja vállalni érte a felelõsséget. De hát ki kívánta Magyarországnak ezt a borzalmas és méltánytalan megcsonkítását, ha annak hallatára most mindenki elpirul?..“ Jó kérdés. Cui prodest scelus, is fecit.

Mégis akadnak olyanok, akik az égbekiáltó trianoni igazságtalanságokat tabuként kívánják kezelni és kezeltetni, sõt szemrebbenés nélkül emlegetik a „határok sérthetetlenségét“, mi több, arra intenek bennünket ezek a liberális álhumánus álbölcsek, hogy legyünk tekintettel a vérestorkú rablózsiványok, vagyis kedves szomszédaink érzékenységére. Azt is hangoztatják, hogy „ne hánytorgassuk a múltat, ne vájkáljunk a régi sebekben, mert az nem szolgálja a megbékélést...“ Vajon emlegették-e ezek a kéretlen prókátorok Magyarország tönkretétele idején is a határok sérthetetlenségét és a magyar nemzet érzékenységét?.. Nem kell hozzá váteszi képesség, hogy rátapintsunk: Akkor az ellenkezõ oldalon ágáltak (A „román és a szláv dicsõségrõl“ hazudoztak jó vaskosakat világszerte).

Emlékezzünk a kérdésre: Cui prodest?, s menjünk tovább. Elevenítsük fel Lord Newton Trianonnal kapcsolatos megállapítását: „A bolsevizmus epizódja eltörpül amellett a szenvedés mellett, amit a szövetségesek okoztak, amikor a magyar fõvárosra uszították Romániát. Magyarország sohasem kívánta a háborút... Tisza, akit lázítónak mondtak, a háború ellen volt és minden elképzelhetõt megtett, hogy megakadályozza a háborút. Mindazon országok közül, amelyekkel harcban álltunk, egyik sem bánt olyan jól az angol állampolgárokkal, mint Magyarország! Mi hát a magyarság bûne?.. A csehszlovákok, a jugoszlávok s a többi népek, akiket most barátokként és testvérekként üdvözlünk, ugyancsak ellenünk harcoltak! Míg azonban ezeket a fajokat mint barátokat és testvéreket üdvözöljük, addig a magyarokkal, akik ugyanolyan módon harcoltak, úgy bánunk, mint a legkegyetlenebb ellenségünkkel..“

Talán nincs is olyan háborús és semmi egyéb bûn, amiért olyan kíméletlen, genocídiummal felérõ büntetés lenne kiszab ható, mint ami nekünk Trianonban osztályrészül jutott.

Hogy miért? Cui prodest...

Dr. Roderick Maceachon, a washingtoni Catholic University professzora így vallott a trianoni nemzetgyilkosságról: „Minden rablásvágy és igazságtalanság közül, amit csak beleírtak abba az okmányba, Magyarország kapta a legkönyörtelenebb részt. Ezt az országot, amely ezer éven át volt bástyája kultúrának és civilizációnak, a szó szoros értelmében szétszakították, kegyetlenül feldarabolták s végül, területének kétharmadát odaadták a szomszédos, ellenséges nemzeteknek. Elrabolták bányáit, ipari központjait, egyetlen kijáratát a tengerhez és legjobb mezõgazdasági területeit. És ha a békeszerzõdés érvényben marad, megérjük és meglátjuk, miként hal meg egy civilizált nemzet, miként jut egy virágzó nép Örményország sorsára. Három és félmillió magyart fosztottak meg születési jogától. Három és félmillió magyart szakítottak el hazájától és tettek idegen népek rabszolgájává.“

És nekünk ezt kellene a liberálmaffia maszlag bûzös acsarkodása alapján elfogadnunk mint megváltoztathatatlant, önként szájkosarat kötve, nehogy megsértsük gyilkosaink és kirablóink érzékeny lelkületét. (Cui prodest)

Tudják azt a nagyhatalmak is, hogy az ellenünk elkövetett trianoni gazság nem feledhetõ, nem bocsátható meg és nem hagyható annyiban... Az 1989-es politikai változások idején erre fel is készültek, kellõ körültekintéssel és alapossággal. A jóvátétel és a Trianon elõtti határok visszaállítása eldöntött ténnyé vált. Azt hiszem, hogy legtöbb olvasóm eme hírre megcsípi magát, hogy nem álmodik-e. Nem, nem álmodik kedves Olvasó, és szó sincs olcsó újságírói fogásról.

Tárulkozzék hát fel a teljes igazság: 1990. szeptemberében Genfben „titkos“ tanácskozást tartottak szovjet és német szakértõk bevonásával „Közép-Európa földrajzi-politikai problémáiról“, Az alábbiakban közöljük a Német Szövetségi Köztársaság és a volt Szovjetunió szakértõi által összeállított és hitelesített dokumentum jelentõsebb pontjait:

– A Német Szövetségi Köztársaság kompenzálást követel a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetségétõl az annektált Kelet-Poroszországért és az Odera-Neissetöl keletre fekvõ térségekért.

– A Szovjetunió nem fogja akadályozni Csehszlovákia felbomlását, mégpedig amiatt, hogy nincs elég garancia a közép-európai politikai egyensúlyra, illetve amiatt, hogy nincs elegendõ feltétel Csehszlovákia nemzeteinek államalkotó tényezõként való elismeréséhez.

– A Szovjetunió egyetért azzal, hogy a cseh-morva., régió a jövõben, 12-15 éven belül bekerül az NSZK gazdasági érdekszférájába, s egyetért e régiónak Németországba történõ politikai irányításával.

– A Szovjetuniónak nincsenek ellenvetései Jugoszlávia felosztásával szemben, egyetért Horvátországnak és Szlovéniának az NSZK gazdasági érdekszférájába történõ átkerülésével.

– A Szovjetuniónak nincsenek ellenvetései, hogy német egyetemeket és középiskolákat alapítsanak a cseh-morva régióban, s ezeket az oktatási intézményeket Németország finanszírozza.

– Az NSZK nem kötelezi el magát Ukrajna, Litvánia, Lettország és Észtország kérdésében,

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

s ezeket a térségeket nem tekinti az elviselhetõ mértéken felül gazdasági érdekszférának.

– A Szovjetuniónak nincsenek ellenvetései a cseh határvidék szovjetek és németek általi fokozatos kolonizálásával szemben.

És most következnek a bennünket érintõ határozatok:

– A Szovjetunió nem fogja akadályozni Kárpát-Ukrajna leszakadását az ukrán nacionalisták destabilizáló tevékenysége esetében és azt sem, hogy Kárpát-Ukrajna a Magyar Köztársasághoz csatlakozzon.

– Tekintettel arra, hogy ha Magyarország hajlandó megõrizni a politikai és gazdasági stabilitást a Duna menti régióban, a Szovjetunió és az NSZK nem fogja akadályozni a trianoni szerzõdésig érvényes eredeti magyar határok visszaállítását. Az NSZK növeli a Magyarországnak nyújtandó gazdasági segítséget, hogy a magyarországi életszínvonalat a szlovákiai fölé emelje, hogy ezzel a Magyarországhoz történõ csatlakozás a szlovákok számára is vonzó legyen!

A két érintett európai nagyhatalom tehát felkészült a várható fejleményekre. Mindkét fél meg volt gyõzõdve arról, hogy Magyarország a változások kínálta lehetõségek alapján benyújtja a számlát és jogos revíziót követel. Ez a világ legtermészetesebb lépése lett volna! S megfelelõ garanciák mellett meg is kapta volna a jogorvoslást, vagyis Magyarország visszanyerte volna Trianon elõtti határait, eredeti népességét, természeti kincseit stb. Azt követõen aztán beszélhettünk volna megbékélésrõl (ha ugyan megbocsátható generációk rabszolgasors a, az ellenséges érzelmû idegenek magyarellenes, asszimiláló tevékenysége, az örökké sajgó lelki sebek stb.). Ezt a talán soha vissza nem térõ lehetõséget szabotálta el a belsõ ellenség, amely a „határok légiesítésérõl“ vartyogott, a „modern Európáról“ ömlengett és az EU, valamint a NATO elvárásaival zsarolt.

Így a történelmi jóvátétel helyett, amely megfelelõ, kormányszintû elõterjesztés esetében az ölünkbe esett volna, kaptunk alapszerzõdéseket, családellenes politikát, Bokros csomagot, a privatizáció leple alatt pedig újabb országrablás történt, aminek során az ország szinte teljes vagyona idegen kézre került, miközben a magyarság létfeltételei az elviselhetetlenségig beszûkültek. – Ezt kaptuk a javunkra elõkészített revízió és jóvátétel helyett.

Cui prodest? Kinek állt érdekében a magyarság lezüllesztése, világgá üldözése és önfeladásra kényszerítése? A választ keresve sokat elárul az idegenek akadály nélküli betelepülése, a haszonélvezõk sokasága és kiléte.

Cúth János

Levél

Írta: Karinthy Frigyes

Édes kicsi fiam, te még nem tudsz olvasni, neked nyugodtan írhatok és szabadon és õszintén – hozzád beszélve és mégis magamhoz, – valamirõl, amirõl, soha nem beszéltem, amit magamnak sem vallottam be soha, aminek a nevét soha ki sem mondtam. Most, ezen a furcsa nyáron, mely úgy hat rám, mint borzongó, kényelmetlen ébredés egy tarka és bolondos álom után, elõször válik tudatossá bennem, hogy egész életemben, kerültem ezt a szót... íme, erõlködöm és nem tudom kimondani most se, különös szemérem fog el, nem tudom legyõzni; pedig nem volnék éppen zárdaszûz, se vénkisasszony – nevén szoktam nevezni nemcsak a gyermeket, de ama áldott bölcsõt is, ahonnan származik. Megpróbálom megmondani, mi az, amit érzek, akkor talán nem kell kimondani; ugye?

Különben ha nem értenéd dadogásomat, útbaigazíthatlak. De fordulj el, ne nézz a szemembe. Még nem olvastam ezt a könyvet, amiben levelem meg fog jelenni: de úgy gondolom, ama szót megtalálod benne többször is – hiszen arról szól a könyv, amit ez a szó jelent. És megtalálod régi versekben és széles szólamokban amik most újra élni kezdenek – én még akkor ismertem õket, mikor egy idõre halottaknak tetszettek, üresen, furcsán kongottak a fülemben, nem értettem õket, vállat vontam. Igen, valamirõl beszéltek ezek a versek és szóltak valamirõl, amirõl tudtam, hogy van, mint ahogy van kéz, és láb – különösen hatott rám, hogy emlegetik, mintha valaki minden lélekzet vételnél megnevezné a láthatatlan elemet, mely tüdejébe nyomul. Iskolai ünnepélyeken, tavaszszal kiáltották hangosan: azt mondták nekem, hogy szeressem, kötelességem szeretni. Mintha azt mondták volna, hogy szeressem a kezemet és lábamat. Dac fogott el és furcsa makacsság: – hogyan lehetne kötelességem, hogy magamat szeressem, így szóltam magamban, holott én nem vagyok megelégedve magammal, holott én több és jobb szeretnék lenni, mint ami vagyok – holott én gúnyolom és dorgálom magamat? S mert a földön járok ne fordítsam szememet a csillagos ég felé, melynek nincsenek határai, csak horizontja van? S mert nem tudok ellenni étel és ital nélkül, tegyem meg istenemmé az ételt és italt? S mert nem tudok szólani másképpen, csak így, ne hallgassam meg azt aki másképpen szól? S ha erõt adott nekem a föld, melybõl vért szíttam magamba anyám emlõin át – ezt az erõt csodáljam a munka helyett, melyet végrehajtok vele? Dac fogott el és makacsság: embernek neveztem magam – azt kerestem, ami bennem hasonlatos másféle emberekkel s nem azt, ami különbözik. Világpolgárnak neveztem magam – léleknek neveztem magam, mely rokonlelket keres, akárhol itt e földön, s ha kell, a pokolban is.

És nem mondtam ki azt a szót, de ha házat építettek valahol Pesten vagy Fogarason, vagy Szolnokon, vagy Kolozsvárott, megálltam elõtte s úgy néztem, mintha az én házamat építenék. És ha virágot láttam nyílni a pilisi hegyekben, vagy a Kárpátokban, tudtam, hogy a virág nekem nyílt. És ha idegen emberrel beszéltem és az idegen embert dicsértem a Lánchidat és a Dunát és az aggteleki cseppkõbarlangot és a dobsinai jégbarlangot és a Vaskaput és a Balaton vizét – akkor lesütöttem a szemem és zavarba jöttem, mintha engem dicsérne. Én mikor Berlinben jártam, úgy csodálkoztam és nevettem magamban, azon, hogy ezek itt járkálnak és házakat építenek, mint aki álmában tudja, hogy álmodik és amit lát nem valóság, álomkép csak, tündérmese, játék. Játékháznak éreztem az idegen házat – csak játszották az emberek, hogy ezt õk komolyan veszik – és mikor a vendéglõben fizettem, elámultam, hogy elfogadják tõlem a játékpénzt amit kezembe nyomtak, mikor átléptem a magyar határon. És lelkem mélyén soha nem hittem el, hogy õk komolyan mondják: hélas! és alas! és wehe! és ahimé! – mikor jaj-t kell mondaniok – és arra gondoltam, hogy haláluk percében õk is jajt mondanak majd, mint én. A megfogható ismerõs valóság ott kezdõdött nekem, ahol átléptem a határt – ha életemben elõször jártam, is arra, ahol átléptem.

De nem mondtam ki azt a szót soha. És most már nem, is tudom kimondani, csak ennyit: valami fáj, ami nincs. Valamikor hallani fogsz majd az életnek egy fájdalmas csodájáról – arról, hogy akinek levágták a kezét és lábát, sokáig érzi még sajogón az ujjakat, amik nincsenek. Ha ezt hallod majd: Kolozsvár, és ezt: Erdély, és ezt: Kárpátok – meg fogod tudni, mire gondoltam.

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

GULAG RÉM-KÉP-REGÉNY 4.

- Amint felnyitjuk a szemét, egybõl eszébe fog jutni, hogy mennyit ártott a szovjet hatalomnak és a pártnak a tudományos kutatóintézetben a nyavalyás kibernetikájával, ez a mocsok...

- Így majd könnyebben eszébe jut ennek a zsidó cionistának, hogy õ is benne van a világméretû zsidó-szabadkõmûves összeesküvésben! A falon: Ha az ellenség nem adja meg magát, akkor megsemmisítik. **M. Gorkij**

Az NKVD-sek a „nép ellenségeinek“ kihallgatásakor a régi orosz kikötést alkalmazták... Sztálin és Visinszkij (a Szovjetunió fõügyésze) által törvényesített 3. fokozatú kihallgatásokon a „nép ellenségeibõl“ bármilyen – saját magukat és másokat terhelõ – vallomást kivertek és sokan, hogy elkerüljék a további kínzásokat, beismerték, hogy kémek, diverzánsok, szabotõrök stb. Voltak, akik önként, tudatosan választották a kivégzést az NKVD-UFU (Fizikai Megsemmisítõ Hivatal) vágóhídján...

Az NKVD egyik pincéjében a személyi kultusz idején...
Visinszkij, a Szovjetunió fõügyészének tanítása szerint minden módszer alkalmazható, hogy beismerõ vallomást kapjanak. Az NKVD-sek vadállatian kegyetlen kínzásokat találtak ki: kipufogócsövet, forrasztópákát, üveget dugtak a hüvelybe és a végbélbe, patkányokat tettek vödörbe, amit villanyrezsóval melegítettek, stb. A falon: Éljen Sztálin! Itt megoldják (az ember) nyelvét! Halál a nép ellenségeire!

Írta és rajzolta: Dancig Szergejevics Baldajev
www.gulag.hu
következõ számunkban folytatjuk

Soha ne feledjük a kommunizmus bûneit!

A valódi Fel-Szabad-Dúlás 2.

„A kelet-poroszországi Gumbinnen, Goldap és Ebenrode falvak körzetében bevonuló Vörös Hadsereg katonái összeszedték a férfiakat, fiatal fiúktól kezdve az aggastyánokig, kikötözték õket, levágták a nemi szervüket és a csajkákhoz rendszeresített evõkanállal vájták ki az élõ emberek szemét...

A nõket megerõszakolták, utána leöntötték õket kerozinnal és mindet meggyújtották."

„Königsberg melletti Metgehen falut visszafoglaló német katonák 60 megcsonkított idõs és fiatal nõ holttestét találták meg az utcán, az életben maradt szemtanúk szerint sokukat 60-70 orosz katona is megerõszakolta, a kisgyerekeket és a csecsemõket a lábuknál fogva a falhoz vágták, amelyik nem halt meg, annak csizmás lábbal ugrottak a fejére...

Sok fiatal nõt a csoportos megerõszakolásuk után két teherautóhoz kötöztek és a két irányba induló gépjármûvek széttépték õket...

A vonatállomáson veszteglõ hét vasúti kocsinak minden utasfülkéjében 7-10 vérbe fagyott és megcsonkított nõi holttestet találtak."

„A buchenwaldi és a sachsenhauseni német koncentrációs táborokat a szovjet csapatok elfoglalták és azonnal német polgári foglyok százezreit deportálták oda, az õrtornyokban a horogkeresztes egyenruhákat vöröscsillagos egyenruhák váltották fel és az éhezés, betegség és a kegyetlen bánásmód miatt foglyok ezrei haltak meg...

1991-ben, a Kelet-Németországot megszálló orosz csapatok kivonulása után a Sachsenhausen melletti erdõben feltárt tömegsírokban 25500, a Fünfeichen, Lamsdorf és Ketschendorf falvak határában feltárt tömegsírokban további 65 ezer 1945. május 9-e után meggyilkolt német férfi és nõi fogoly csontjait találták meg."

„1943. január 10-én Karpelovka falu iskolájában a németek egy kisegítõ kórházat rendeztek be, két orvossal, 6 ápolónõvel, 8 szanitéccel, 40 beteg és fagyásos katona feküdt a kórházban. Éjszaka erõs szovjet partizánkülönítmény lepte meg a kórházat, a kétfõnyi õrséget ártalmatlanná tették és 50 halott maradt utánuk."

„1943. január 12-én az óriási túlerõben lévõ szovjetek 15 fõnyi német tábori õrséget fogságba ejtettek. De nem lettek hadifoglyok... A mínusz 30 fokos hidegben mezítelenre vetkõztették õket, léket vágtak a folyón, és vedrekbõl addig öntözték õket, amíg egyetlen óriási jégcsappá fagytak. Másnap így találta õket a német ellentámadás."

„1943. január 14-én Maydánka község óvodájába német katonai meteorológiai megfigyelõ állomás volt beszállásolva: idõs német õrmester, négy fiatal német lány, mint kisegítõ szolgálatosok. Reggel az öt hulla a kerítés cölöpjein lógott, lábuknál felakasztva, levetkõztetve, a lányok fogai kiverve, emlõik levágva."

„1943. január 16-án a front felé vezetõ úton az esti órákban erõs partizán alakulat lerohant 3 német katonai teherautót és 10 orosz parasztszekeret, melyen utánpótlást szállítottak a frontra. A 10 oroszt lovaikkal együtt legéppisztolyozták, a német õrmestert aknára kötözték és felrobbantották."

„Az egyik fiatal SS katonáról kiderült, hogy tud zongorázni... Az oroszok kézzel-lábbal elmagyarázták neki, hogy játszania kell az orosz tiszteknek, és ha abbahagyja, akkor azonnal agyonlövik... A katona 22 órán át zongorázott, és egyszer csak a kimerültségtõl leesett a székrõl és sírni kezdett... Az egyik részeg orosz tiszt odadülöngélt a földön fekvõ fiatalemberhez és szó nélkül fõbe lõtte."

„A szovjet katonák megerõszakoltak minden 5 és 80 év közötti kislányt, asszonyt és nõt... Csak Berlinben 95 ezer és 130 ezer közé tehetõ a megerõszakolás közben szerzett fizikai sérülésekkel kórházba szállított nõk száma, közülük több mint 10 ezren elvéreztek vagy más módon belehaltak a sérüléseikbe, sok ezren öngyilkosok lettek, sok nõ a szülési fájdalmak indulásakor vetett véget életének... Összesített számot nehéz megállapítani, mert sokukat többször, több napon át és többen kínoztak, de tényként állapíthatjuk meg, hogy Németországban 2 millió felett volt a megerõszakolt nõk száma... Különösen állati módon viselkedtek az orosz katonák Ausztriában, Poroszországban, Pomerániában és Sziléziában...

Kevésbé ismert tény, hogy az auschwitzi tábort felszabadító szovjet katonák 1945 februárjában csoportosan megerõszakolták a kopasz, csontig lesoványodott lengyel, orosz, belorusz és ukrán fogolynõket is... 1945 és 1948 között évente 2 millió abortuszt végeztek el az orosz megszállás alá került Kelet-Németországban és sok kisgyermeket egy vagy két éves korában éjjel fojtott meg a szülõanyja."

„A török hatóságok Isztambulban 1941. decemberétõl kezdõdõen több mint ezer Romániából menekült zsidót tartottak karanténban... Végül a „Struma" nevû marhauszályon összezsúfolva 769 embert Palesztinába indítottak, de nem érkeztek meg, mert 1942. február 24-én egy szovjet tengeralattjáró megtorpedózta és elsüllyesztette a civil menekültekkel teli uszályt, egy román zsidó maradt életben."

következõ számunkan folytatjuk

http://www.hunsor.se

Nyílt levél Magyarország Fõméltóságainak

Kérem jogszabállyal tiltsák meg, hogy a Nemzetbiztonsági Hivatal, az egészségügyi és az igazságügyi intézményekben ügynököket szervezzen és szigorúan titkos állományú tiszteket telepítsen. Mondja ki a jogszabály, hogy az állampolgár egészsége, élete, vagy a törvény elõtti egyenlõséghez fûzõdõ joga, nem lehet, az NBH munkájának tárgya vagy eszköze. Szervezzék meg az NBH munkája feletti teljes értékû ellenõrzést.

Indoklás: A jelenlegi állapot alkotmánysértõ. Sérti az embernek az egészségéhez az életéhez és a törvény elõtti egyenlõségéhez fûzött jogait. Az államnak pedig kötelessége megvédeni polgárait. Az egészségellenes tevékenység gyakran nem az egészségügyi intézményekben kezdõdik, ott csak folytatódik.

Az 1995-ös törvény, mely az NBH munkájának szabályozását írja elõ, még a parlamentnek sem teszi lehetõvé a teljes körû ellenõrzést. Ez misztifikáció, a vad sztálinista idõszakra jellemzõ közgondolkodás. Célja, hogy a napi politikai vitákba beavatkozzanak, de úgy, hogy minden és mindenki fölé helyezik magukat. A titkos eszközökben rejlõ lehetõségek miatt az NBH a legjobb jogszabályozás és a leghatékonyabb ellenõrzés esetén is embert akár fizikailag is likvidálni tudna. Sajnos ez így volt és van ma is az egész világon, de védekezni ezért is kell. Az állam nem engedheti meg, hogy néhány politikai kalandor úgy kezelje a társadalmat, mint parasztgazda a jószágállományt.

Tapasztalataim forrása, hogy kádárék idején hosszabb ideig instruktora voltam a kémelhárításnak, a belsõ elhárításnak a katonai elhárításnak és a hozzájuk kapcsolódó némely segéd-operatív szervnek. Valamint az engem ért és napjainkban is érõ atrocitások.

Ennek a sunyi, hátulütõ politikai gyakorlatnak az igazi ellenfele a törvényes rend, a teljes értékû ellenõrzés és nyilvánosság.

Dr. Pintér József

Soha ne feledjük a kommunizmus bûneit!

Isten mint diktátor 1.

avagy a pusztítás gyönyöre

„Csak az tart ki, akiben elegendõ gyûlölet és megvetés él, hogy úgy mondjam, bosszúból tartja fenn magát és váltja be tehetsége ígéretét. Néha érzem magamban a gyûlöletet és a megvetést is, de félek, nem eléggé kitartó érzések ezek bennem, hogy vigyem is általuk valamire.“

Kertész Imre

Harag és elfogultság nélkül ültem le elolvasni Kertész Imre „Gályanapló“-ját. Tanáraim féltõ szeretettel ültették belém ezt a tacituszi intelmet, mint örök erkölcsi parancsot. Engem a díjak sem igen érdekelnek. James Joyce állítólag WC-papírra írta az Ulysses egy részét, Samuel Becket pedig el se ment átvenni az irodalmi Nobel-díjat. Csillagok születõben és hullóban, értéküket számunkra felfoghatatlan idõtartományban mérik.

A Napló 1961-ben indul, így: *„Senki sem saját valóságát, hanem csak a saját funkcióját éli, életének egzisztenciális megélése, azaz saját sors nélkül. A valóság nélküli, funkcionális életek nem alkalmasak rá, hogy mûvészi anyaggá váljanak.“* Mire a mondat végére értem, az a rossz érzésem támadt, ha ez így folytatódik, bennem csõdöt mond a logika. Hiszen funkcionálisan csak az önénüktõl idegen, pszichotikus lények szoktak élni az „Aranyketrecek“, az elmegyógyintézetek zárt világában. Funkcionálni az építészet szokott, de még annak is van valósága, elég, ha a német Bauhausra gondolunk vagy azokra a kádári lakótelepekre, melyekkel az emberek lelki összezsugorítása volt a cél. Amikor ahhoz a részhez értem, melyben az életet diktátumnak írja le Kertész Imre, már tudtam, hogy más fogalmakban gondolkodunk. Nemrégiben a köztudottan liberális Kornis Mihály kiadott egy könyvet „Vigasztalások“ címmel, azzal a céllal, hogy megtanuljuk átélni azt a csodát, ajándékot, hogy itt és most létezhetünk a Földön. Ennyit a diktátumról.

„A jámborság ideje végleg elmúlt – töpreng tovább a naplóíró –, *az életkultusz többé nem õszinte, s ahol jelentkezik, mindig agresszív és dühödt jelleget ölt.“* Itt már megszólalt bennem az „ördög ügyvédje“: méghogy az életkultusz nem õszinte? Akkor szerzõnk nem látott még zarándoklatokat, nem ismer csontvelõdonorokat, nem gyönyörködött Makovecz Imre katedrálisaiban, nem rendítette meg a jeruzsálemi Siratófal. Agresszív és dühödt a halálkultusz szokott lenni vérrel, vizelettel megszentségtelenített kegytárgyaival, Párizs felgyújtott zsinagógáival, az autodafékor elégetett könyvekkel s ott, ahol Eszterházy Péternél *„magyarni“* anynyit tesz, mint *„magamat jól leszopni“*. Igen, vannak agresszív és dühödt megnyilvánulások: a káosz, a sötétség diabolikájában. Ám engem ennek ellenére még a Landesmannrabbi vagy Petri György-féle provokációk sem bõszítenek fel, mert szerzõjük démonairól lebbentik fel a fátylat. Magyarságom csillagvonulásához nem érnek fel, kollektív tudatalattim táltos regõseit, a Gérecz Attilák, Pilinszky Jánosok fájdalomból szõtt, szeráfi lényét nem borzolják, mert természetüktõl az ilyen gyûlölet idegen. De az, ami most következett, ez a sajátos „ars poetica“ már, nem tagadom, megdöbbentett: *„Csak az tart ki, akiben elegendõ gyûlölet és megvetés ég, hogy úgy mondjam, bosszúból tartja fenn magát és váltja be tehetsége ígéretét. Néha érzem magamban a gyûlöletet is, a megvetést is, de félek, nem eléggé kitartó érzések ezek bennem, hogy vigyem is általuk valamire.“* Remélem, írónk meg tudott nyugodni, mert elég kitartó volt, Stockholmig vitte. Elgondolkodtam rajta: ha az állítólagos jelenlegi ellenzék állítólagos „fogást“ keresett Kertész Imrén, irodalmáraink miért nem vették kezükbe a Gályanaplót? Miért nincs egy kritikusban annyi civil kurázsi, hogy olyan felkészült legyen a szerzõbõl, mint maga a szerzõ? A Nobel-díj odaítélõi sem ismerték ezt a sátáni „ars poétikát“?

Észak Velencéje, Stockholm, tényleg gyönyörû város, én is jártam ott. A Milareen-öböl partján ücsörögve még a Városháza épületét is láthattam, és melegség töltötte el a szívem, mikor Gábor Dénesre, Albert Schweitzerre, Szent-Györgyi Albertre és a többi szellemlélekóriásra gondoltam.

Mégis, be kell látnunk, hogy szerzõnk esetében nem provokációnak szánták az irodalmi Nobel-díj odaítélését, hiszen õ a Naplóban se magyarnak, se zsidónak nem vallja magát. A könyv vége felé gyûlölete már valamivel árnyaltabb, tegyük hozzá, nem kis cinizmussal: *„Író volnék ... így állítólag ismernem kellene az úgynevezett lélek mélységeit“* – töpreng –, majd néhány sor tétovaság után „szárnyra kap“: *„Lenyûgöz az ember állati volta, a tömeg állatszerûsége, ösztön- és csordaléte. Az öregasszonyok például, ezek a dementált, elesett, makogó lények a Szeretetkórházban, akik még mindig képesek arra, hogy egy náluk is betegebbet, egy beszédképtelen véglényt üldözzenek.“* Emlékeztetném Kertész Imrét saját aforizmájára a 169. oldalról: *„Lásd, amit leírsz. A stílus látni.“* Talán más arcokat látott Pilinszky János, aki ismerte a KZ-láger poklát? Mégis azt írja a „Néhány szó a szavakról“ címû esszében: *„Szólni csak szeretettel szabad. A szeretet a valóságról alkotott legmélyebb fogalmunk. Az igazi szeretet gyûjteménye minden földi erénynek: alázatos, türelmes, szelíd, áldozatos, hûséges és igazságos...“*. És milyen egy öregasszony arca nála, mennyire részvételi? *„Az arcokon a könny helyett a ráncok / csorog alá, csorog az üres árok...“* Szerzõnk a németeket sem kíméli: (Kelet-Berlinben volt ösztöndíjjal): *„Ennek az embermasszának az erkölcse* (Drezdában vagyunk), *nekem legalább úgy tûnik, már csak az illem, kordában csupán lehetõségeinek jól ismert határát tartja. Érthetetlen, hogy minden éjszaka nincs tömegmészárlás, gyújtogatás, vérfürdõ és rablás: reggel aztán ki-ki bemenne a munkahelyére: Danke sehr, bitte sehr...“ „...azon kapom magam, hogy úgy nézegetem az embereket, akár Diogenész a lámpásával. Többnyire kellemes külsejû, takaros emberek, de akárcsak megjelöltek, mindegyiktõl az átlag hitelesítõ bélyege virít. Elképzelni sem tudom, hogy ebben a városban valaki egyszerre csak gondolkozni kezd.“* Ezek nagyon veszélyes gondolatok, különösen a hitelesítõ bélyeg víziója! Hogy mehettek át a cenzúrán? Mahler is német volt, akit szerzõnk szeret, Nietzsche is, akirõl gyakran ír és mindazok, akiknek fordításából kinti „nyomorúságát“ tengeti. Miért vetít beléjük állandó gyilkolási potenciált? Nem õk tehetnek Hitlerrõl, a paranoiás gondolatokért viszont õ a felelõs, még akkor is, ha egy helyütt azt vallja: *„De hiszen sohasem voltam sem az értelmem, sem a lelkem birtokában.“* Latinul az értelemtõl távol lenni: mente captus – eszét vesztõt jelent –, a pszichiátriában pszichózis az ilyen állapotok gyûjtõneve. De hát ha pszichózisban lenne, nem szépirodalmi könyveket írna, hanem orvoshoz fordulna, mert én igenis hiszek a Teremtõ jóindulatú nagylelkûségében, a Kertész Imre lelke mélyén élõ isteni morálban. Még akkor is, ha lediktátorozza Istent. *„Káin és Ábel. A csúcspont, nem vitás, Káin és az Úr párbeszéde. A szinte bujtogató figyelmeztetés, majd Isten süket csöndje a tettig. Aztán kinyújtja védõ karját a gyilkos fölé. Micsoda lélekkufárság! MINT egy DIKTÁTOR.“*

A *„bujtogató figyelmeztetésrõl“* csak annyit – a Bibliából szó szerint –, (Mózes I. könyve: 3.4): *„Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fõvel*

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

járhatsz. ha pedig nem jól cselekszel, a bûn az ajtó elõtt leselkedik, és reád van vágyódása. De te uralkodjál rajta!" Miféle védõ karról beszél Kertész Imre? A Szentírásban szó szerint ez áll: *„Monda pedig az Úr: Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált énhozzám a földrõl. Mostan azért átkozott légy a földön, mely megnyitotta az õ száját, hogy befogadja a te atyádfiának vérét, a te kezedbõl. Mikor a földet míveled, ne adja az többé néked az õ termõ erejét, bujdosó és vándorló légy a földön..." „Bujdosó és vándorló leszek a földön* – nyöszörgi Kain – *és akkor akárki talál reám, megöl engemet."* Erre az Úr így válaszol: *„Sõt, inkább, aki megöléndi Káint, hétszerte megbüntettetik. És megbélyegzé az Úr Káint, hogy senki meg ne ölje, aki rátalál."* A Káin-bélyeg, Kertész Imre, nem védelmet jelent, hanem örök mementót!: Ne ölj, testvéreidet se öld meg... nézzétek, itt van Káin, aki képes volt Ábelt megölni! Örökös szégyenbélyeg tehát, mert Káinnak a halál megváltás lenne. Ez nem Isten lélek-kufársága, hanem: lélek-zsenije.

Máshol sem kíméli a Teremtõt, nem mintha eddig bárkihez is irgalmas lett volna: *„Isten: Ha végigtekintek e romokon, melyeket teremtésnek hittem"*, vagy: *„Isten a nemesebb lelkek szórakozása, hogy bele ne fulladjanak a ráció unalmába"*, *„Az ember Isten rossz lelkiismerete"*, *„Életünk és elmúlásunk: micsoda közhely lehet ez Istennek. Vezet-e vajon adminisztrációt, valami nagyobb szabású nyilvántartást, amiként ezt a vallások gyermekmeséi sugallják?" „Az Isteni teremtésre Auschwitz a válasz..." „Mi különböztet meg tõlük? Õk a rendszerrel (rendszerekkel) állnak szemben, én, hogy úgy mondjam, Istennel."* Hasonló hangokat már hallottam Lucifertõl az Ember tragédiájában vagy a Faustban. De szerzõnk mindenkin túltesz. Ha Isten diktátor lenne, akkor a legprimitívebb logikai rendszer, a szillogizmus alapján: Sztálint és Hitlert Istennek kell tartanunk? Egy helyütt metaforának nevezi Istent. Ki kell ábrándítanom, a metafora külsõ és belsõ hasonlóságon alapuló szókép: pl. az üveg nyaka, ami az emberi nyakhoz hasonló, vagy a galambom kifejezés, mert jelöli, hogy akit szeretek, galamblelkû. Metafora csak akkor lehetne Isten, ha láttuk volna, mint Mózes az égõ csipkebokorban. Egy írótól elvárható, hogy alapvetõ elemi fogalmai legyenek a szóképekrõl.

Nem mentség, hogy unokáink már nem fogják tudni, mit jelent, mert kimarad a liberálisok általános iskolák számára írt, hatodikos irodalomkönyvébõl.

következõ számunkban folytatjuk

Langmáhr Anikó

A délvidéki EMI nyilatkozata

Május 27-én 14 órakor õrizetbe vettek öt EMI-tagot, több civil személyt és HVIM aktivistákat. Gyurcsány Ferenc szabadkai látogatásának alkalmából több fiatal kivonult az utcára NEM feliratú táblákkal, így kifejezve érzéseit a kormányfõ iránt. A spontán tüntetésen jelen voltak az EMI, ill. a HVIM aktivistái, és civil személyek, köztük Péter Ferenc szabadkai színmûvész.

A miniszterelnök közelébe nem jutottunk, mert rohamrendõrök betuszkoltak minket a rabszállítókba és bevittek minket, szám szerint 17 fiatalt, a rendõrösre. Nem közölték az õrizetbevétel okát, sem következményeit. Megközelítõleg 3 órát tartottak benn minket.

Nem volt semmiféle tojásdobálás, sem ehhez hasonló akció. Plakátokon kívül semmi más nem volt nálunk. A miniszterelnök testi épségét nem veszélyeztettük, nem volt ilyen célunk. Ezzel az akciónkkal csak véleményünknek akartunk hangot adni. Egyetlen célunk Gyurcsány Ferenc tudtára adni, hogy nemkívánatos személy Délvidéken, és hogy nem felejtjük el a december 5-ei kampányát a kormánynak. Ez utóbbi mondatot egész Délvidék nevében is értelmezhetik.

Délvidéki Egyesült Magyar Ifjúság nevében
Korom Mária

Tarts velünk! Felvonulás a nemzetért!

Trianon 85 éve

A Magyarok Világszövetsége koszorúzásra és felvonulásra hívja önt.

A megemlékezés június 5-én 14 órakor koszorúzással kezdõdik egy idõben két helyszínen. A Szabadság téren és a Szabó Ervin könyvtár elõtt. A két helyszínrõl érkezõk 15[30]-kor találkoznak az Erzsébet téren gyülekezõkkel. Az Andrássy út Bajcsy Zs. út keresztezõdésétõl vonulnak a Hõsök terére, ahol a 16[30]-kor kezdõdõ rendezvény vezérszónoka Rácz Sándor, az 56-os forradalom legendás alakja lesz. A rendezvényen Schuster Lóránt az MNF elnöke is felszólal majd. Résztvevõk: Trianon Társaság, Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom, Hun szövetség, JOBBIK, Egyesült Magyar Ifjúság, Lelkiismeret '88 Csoport, Magyar Nemzeti Front. Közremûködik a Jánosi együttes.

Koncert ajánló

JÚNIUS 3.

Kárpátia: 17[00] Békéscsaba, Trianon Fesztivál
21[00] Gyomaendrõd, Motoros találkozó
OI-KOR: Árkádia, **Romantikus Erõszak:** Árkádia

JÚNIUS 4

Ismerõs arcok: Györköny, **Kárpátia:** Hajdúnánás, Trianon Fesztivál, **P. Mobil:** Pilis

JÚNIUS 5.

Kárpátia: Nagykanizsa, Mûvelõdési ház

JÚNIUS 9.

Ismerõs arcok: Szombathely, Mojo

JÚNIUS 11.

Kárpátia: Földes, Motoros találkozó, **P. Mobil:** Tornalja

JÚNIUS 17.

Ismerõs arcok: Szalkszentmárton, Motoros találkozó, **P. Mobil:** Dombóvár

Õrtüzek a Magyarságért Alapítvány

A nyári napfordulót június 18-19-20-21-én ünnepeljük a szokott helyen, Bp. XVI. Malomkerék téren. Zenés mûsorok, lovasbemutatók, jurták, elõadások, íjászat, tûzgyújtás és egyéb programok várják kedves vendégeinket.

A lapot nem támogatja a Sorsos Alapítvány, hirdetõi (sajnos még) nincsenek.

Tisztelt olvasó, az Ön segítségével tudunk kéthetente szöget tenni a megszálló hatalom alfele alá.

Kérjük ajánlja a lapot barátainak, és fizessen elõ a nemzeti radikalizmus fegyverére!

Az OI-kor új lemeze kapható a Fehérlófia Könyvesboltban, koncerteken, és a szerkesztõség címén.

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Szívet vittek, hitet hoztak

Csíksomlyón a Magyar Nemzeti Front keresztalja

A politikai pártok közül országos szinten a Magyar Nemzeti Front (MNF) képviseltette magát a 469. csíksomlyói búcsún. A katolikus vallási ünnepbõl a világban szétszóródott magyarok nagy találkozójává lett bensõséges és fennkölt ünnepségsorozaton résztvevõ Front keresztalját Schuster Lóránt pártelnök vezette. Az MNF küldöttsége hitet tett a magyarság megmaradása mellett a csíksomlyói szentmisén, a csángókkal együtt várta a Napba Öltözött Asszony megjelenését, és felkereste a gyimesbükki ezeréves határt, kárpát-medencei jelenlétünk egyik fontos, kézzel fogható bizonyítékát.

Fotó:Õz János

Amikor a székelyek évszázadokkal ezelõtt visszatértek a nagy csatából, és magukkal hozván a nyírfaágakat, megköszönték a Szûzanyának a támogatást, a segítséget, és a figyelmeztetõ jelzéseket, még nem gondolhatták, hogy a harci cselekedet a késõbbi évszázadokban elõször egy nemes békévé, majd a területcsonkítást követõen a magyarság megmaradásának és jövõbe vetett hitének fontos ünnepévé alakul.

A keresztény Magyarország ünnepe a csíksomlyói búcsú, amikor az emberek átlépnek a mesterséges határokon, és lélekben egyesülhet a Kárpát-medencét ezer évek óta benépesítõ magyar nemzet, a szkíták, a hunok utódai. Erdélybe, a Székelyföldre azért is el kell menni, mert itt megelevenedik a gondolat, mert itt mesélõ kövek, beszédes természet, s a legyûrt távolság után a magyar nyelv ismételt felfedezésének szépsége és titka ragadja meg az utazót, az érdeklõdõt.

A Nemzeti Front küldöttsége a csíksomlyói búcsú napján becsatlakozott a hömpölygõ tömegbe, hogy gyalog közelítse meg a hármashalom oltárt, s együtt legyen azokkal, akik eljöttek ide keresni magukban az Istent, az ismeretlenben a nemzettestvért, és az égig érõk fák kíséretében az egy igaz hazát.

A papok beszéltek, mert az a dolguk, s a hívõk az ajkukhoz emelték a szentelt ostyát, hogy egyesüljenek Krisztussal, s azok, akik csak a zászlóban bíztak, a három színben, annak megtartó erejében, azok is megtalálták a földönkívülit. Betöltötte a lelkeket a boldogság. Annak felismerése, hogy vagyunk, élünk, közösséget alkotunk, és ennek érzetét nem veheti el senki sem tõlünk. A papok beszéltek, s a szentbeszéd hordozott is aktualitást, mert ki kellett mondani ott, a csíksomlyói hegy aljában, hogy a ránk törõ hatásokkal, a beolvasztási kísérletekkel szemben együtt, egy emberként és magyarként tudunk lélegezni.

Vajon mi motiválhatja az embereket, hogy kitöröljék hajnalban szemükbõl az álmot, s elinduljanak virrasztva köszönteni a felkelõ napot? A csíksomlyói Nyeregben megjelenõ égi sugár sokkal több a reggel jelzésénél, a múlt üzenete, az õsök szava és a remélt jövõ jelzése. Most fázósan húzták magukra a kabátokat a Frontos vándorok, mert csípett az idõ, s ott, az ég alatt a Szûzanya, a Napba Öltözött Asszony

Fotó: hunhir.hu

Fotó: hunhir.hu

most nem akarta megmutatni arcát. Hiába jöttek el idén annyian, mint eddig még soha köszönteni az Istent, erõsíteni a hitet és kifejezni a nemzethez való ragaszkodást, szomorú volt a Szûzanya, felhõk mögé rejtette arcát.

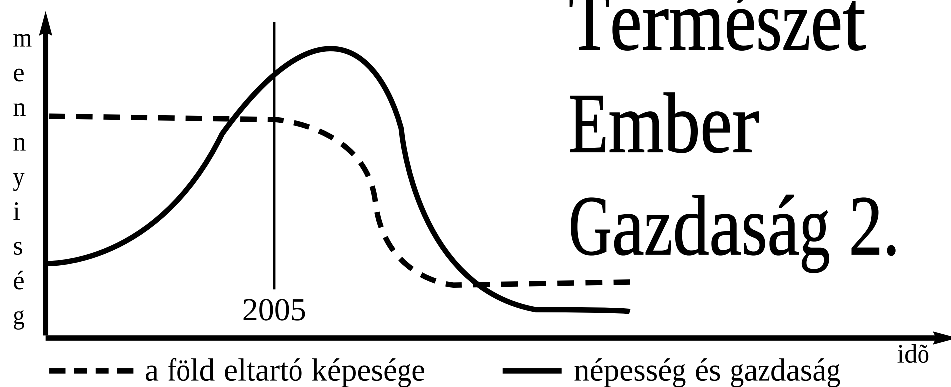
Volt ugyebár egy fekete nap, amely éket vert az emberek közé, s ez olyan, mint Krisztusnak a tövis, szúr, fáj, de mégis viselni kell. Viselnie kell annak a másfél millió szenvedõnek, aki le akarta mosni Trianon gyalázatát, de a jelenlegi hatalom által elbutítottak, megvezetettek és eltántorítottak ezt nem hagyták. Kettészakadt a nemzet, ezért maradt magányos Babba Mária. Mégis, a csíksomlyói százezrek közvetítették a reményt, a hitet és a feltámadás örökérvényûségét.

Nem lehet, hogy ne kapjanak iskolát a csángók, hogy idegen nyelveken karattyoljanak a havasok között, s hogy az egyik rabigából a másikba tántorgó magyarság ne ismerje fel a változtatás szükségességét. Ezt szimbolizálták és ezt erõsítették a Nemzeti Frontosok is, a csonka ország szinte minden szegletébõl öszszejött kis csapat, amely tudott Istenhez fohászkodni és emberként viselkedni. Mert kellett a kirándulás, a titkok és a varázslatos kincsek felfedezése, a természet átélése, kellett a zászlóbontás a kõsziklán, s kellett az önfeledt mulatozás, amikor elõjöttek a régi nóták, és sírva is és nevetve is vigadott a magyar. A könnyek szóltak a múltnak, a keserûnek, de a jövõt, a reményt közvetítette a jókedv és a kacagás.

(A csíksomlyói búcsúról képriport található a hunhir.hu online közéleti napilapon.)

G. Kirkovits István

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Természet Ember Gazdaság 2.

„A Föld eleget terem ahhoz, hogy kielégítse minden ember szükségletét, ám nem minden ember mohóságát.“

(Mahatma Gandhi)

Korlátos rendszerben, korlátlan gazdasági növekedés hajszolása, a folyamat létalapját, így magát a növekedést szünteti meg. Könnyen látható, ez világkrízishez, összeomláshoz vezet. A globális problémák egyrészt humán, másrészt ökológiai feszültségként jelennek meg. A humán, és ökológiai világkrízis összetevõivel, valamint a globális problémákat kiváltó okokkal; a növekedési kényszerrel, a technológiai kötöttséggel és a fogyasztói társadalommal késõbb részletesen foglalkozunk.

Mi jelenti a korlátot, ami nem enged folyamatos gazdasági növekedést, és ebbõl fakadóan állandóan növekvõ fogyasztást? Ez a korlát a Föld eltartóképessége, mely a természetben rendelkezésre álló erõforrásokat és az ezek elhasználásából adódó környezeti ártalmak, hulladékok elnyelésének (abszorpciójának) véges képességét jelenti. A természeti erõforrások lehetnek meg nem újulók: ásványi nyersanyagok, fosszilis energiahordozók (szén, kõolaj, földgáz) stb., megújulók: hal-, és vadállomány, erdõk, vízi energia stb., és részben megújulók: ivóvíz készlet, megmûvelt földek termõképessége stb.

A Föld erõforrásaira és abszorbeáló képességére, az ember gazdasági tevékenységének hatása kézzelfogható, kvantitatív (mennyiségi) mérõszámokkal való elemzése sokáig váratott magára. A hagyományos közgazdaságtan egyszerûen megoldotta a problémát, mondván, ha az emberiség életszínvonalát a fogyasztás növelésével emeljük, eltûnik a gazdag és szegény országok közötti szakadék, a tudomány és technika fejlõdése pedig megoldást hoz a kimerülõben lévõ erõforrások helyettesítésére, pótlására, és garanciát ad a növekedés folytatására. A gyakorlat mindkét érvre alaposan rácáfolt. A gazdagok gazdagabbak lettek, a szegények még jobban elszegényedtek, az elõbbiek életszínvonala gyorsabban nõtt mint az utóbbiaké. A szegény régiók lakossága a városokba tart, növelve a munkanélküliek számát, nem kis társadalmi feszültséget okozva. A szegényebb régiók elnéptelenednek, mert a tõke csak oda megy, ahol a megtérülés gyors és biztos. A tudomány pénzelése szintén a realizálható magasabb haszon elvén mûködik, melyet a tehetõsebb államok és globális cégek engedhetnek meg maguknak, nyílván a saját érdekeiket, azaz a profitot tartva szem elõtt, mely a termelés fokozását jelenti, bármi áron.

Annak bizonyítására, hogy az emberiség már átlépte a Föld nyújtotta lehetõségek határait, Mathis Wackernagel a múlt évtizedben új mérõszámot dolgozott ki, melyet összemért a Föld eltartóképességével. Ez a mérõszám az ember ökológiai lábnyoma. Ez a szám azt fejezi ki, hogy egy ember adott fogyasztási szinten való ellátásához tartozó javakat mekkora földterületen lehet megtermelni, és a fogyasztás során keletkezõ káros anyag, ill. hulladék kibocsátását abszorbeálni. Röviden: mekkora földterület képes ellátni egy embert, és eltüntetni a szemetét, adott fogyasztás mellett. Az alábbi táblázat néhány ország hatását mutatja a természetre.

Rózsás Zoltán

	Ökológiai lábnyom Ha/fõ	Jelenlegi kapacitás Ha/fõ	Ökológiai deficit Ha/fõ
VILÁG	2,3	1,8	-0,5
MAGYARORSZÁG	2,5	2,0	-0,5
OLASZORSZÁG	4,5	1,5	-3,1
NÉMETORSZÁG	4,6	2,1	-2,5
FRANCIAORSZÁG	5,7	3,8	-1,9
USA	8,4	6,2	-2,1
JAPÁN	6,3	1,7	-4,6

Felhívás

A Magyar Nemzeti Front népirtás vádjával nemzetközi bíróságon büntetõeljárást kezdeményez, azon elkövetõk ellen, akik az 1948 - as választáskor csalással magukhoz ragadták a hatalmat, és a szovjet fegyverek védelme alatt fizikai, lelki, szellemi, valamint a „rendszerváltás“ óta egzisztenciális terrorral is, bûnszövetségben a mai napig folytatólagosan elkövetik az Egyesült Nemzetek Szervezetének Közgyûlése 1946. december 11- én kelt 96/1. számú határozata alapján népirtásként felsorolt cselekményeket. Célként 6 milliós lélekszámúra csökkentett, teljesen elszegényített magyar lakosságot jelöltek meg, miközben pozitív diszkriminációval, és a nyilvánosság elõl eltitkolt méretekben folyik idegenek betelepítése.

Kérjük mindazon honfitársaink és szervezetek együttmûködõ nyilatkozatát, akik a fenti kezdeményezésünkkel egyetértenek!

Továbbá kérjük a vádirat összeállításánál beépíthetõ tények rendelkezésre bocsátását; a kereskedelem, a nemzeti ipar, a – kifosztott, majd 5000 milliárd Ft-tal feltõkésített, és értéke alatt eladott – bankok, az ipar, az egészségügy, a mezõgazdaság, a környezetkárosítás, az oktatás... stb. területérõl!

Magyar Nemzeti Front Albertirsai Szervezete
2730 Albertirsa, Kossuth Lajos utca 12. sz.
Tel.: 0653342344 ; 06 20 2333971
magyarnemzetifront @ mailbox. hu

IMPRESSZUM

Kiadja és a kiadásért felel: Szabó Tamás
Fõszerkesztõ: Bognár László
Szerkesztésért felelõs: Szabó Tamás
Szerkesztõség címe: 2120 Dunakeszi, Bocskai u. 16.
Nyomda: TIMP KFT.
HU ISSN 1786-8408
Telefon: 06–27–348–502, 06–20–579–0946
Elektronikus levél: front56@yahoo.ie

FRONT szerkesztõségi fogadóórák:
Minden kedden 18 órától
az MNF Klubban

Önkénteseket várunk a Frontra!

Újságírókat, fotósokat, terjesztõket várunk a szerkesztõségi csapatba!

Fizetést sajnos belátható ideig nem tudunk adni, csak jó szót és sok munkát. A lapnál mindenki ingyen dolgozik a közös célért, hazánk felszabadításáért. Valljuk, élet-halál harc folyik most hazánkban. Ebben a harcban hathatós fegyver lehet egy hiteles és radikális nemzeti újság.

Fegyverforgató önkénteseket várunk, akik segítenek felrázni, és tartást adni az apátiába süllyedt magyarságnak.

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Tévé sarok

Mtv1 Pünkösd hétfõ délelõtt
Anasztázia címû amerikai rajzfilm

A televízió és a média óriási hatalmáról gondolkodtam el ismét, miután gyermekeimmel Pünkösd hétfõn megnéztem az Anasztázia címû rajzfilmet, mely kedves, és majdnem tartalmas szórakozást nyújthatott volna, de csak majdnem. Ugyanis a bájos kis történet, mely elmeséli Anasztázia nagyhercegnõ történetét, miszerint a cári palota ostroma utáni menekülésben a nagymamájától elszakadt utolsó Romanov lány miként találja meg Párizsban elveszettnek hitt családját, egész egyszerûen történelemhamisítás!

A film után nagyobbik lányomat a térdemre ültettem és kénytelen kelletlen felfedtem elõtte Anasztázia és családja igaz történetét :

– Tudod kicsim, az úgy történt, hogy miután a kommunista bácsik betörtek a palotába és se II. Miklós, az uralkodó, sem Alekszandra, a felesége, se négy lányuk, Olga, Tatjana, Maria és Anasztázia, de még a kisfiuk, a 11 éves (egyébként nagybeteg hemofíliás) Alekszej sem menekült meg, hanem elfogták és elvitték õket a szibériai Jekatyerinbugba. Itt a kommunista bácsik egy kétszintes fehér kõházban tartották fogva õket, amelyet egy Ipatyev nevû mérnöktõl sajátítottak ki. (Milyen szép kifejezés is ez a rablásra?)

– Történt egyszer tizenhat hónap elteltével, röviddel éjfél után a ház parancsnoka, Jakov Jurovszkíj elvtárs (aki egy órásból lett „forradalmár“) azzal ébresztette fel a cári családot, hogy menjenek le az alagsorba, mert másik helyre szállítják át õket, de levitték velük a család orvosát és három szolgálójukat is. Ekkor Jurovszkíj bácsi felolvasta a Moszkvából jött ítéletet, majd elõkapta pisztolyát és közvetlen közelrõl kétszer belelõtt Anasztázia édesapjába. Ezen felbuzdulva 11 másik kommunista bácsi is tüzet nyitott a családra. Kiáltások és könyörgõ sikolyok közepette a hóhérok újra és újra az áldozatokra lõttek. A nõk rettegve kuporodtak a fal mellett, karjukkal takarva el arcukat. A sebesült kis Alekszej nyöszörögve feküdt a földön, mígnem Jurovszkíj két utolsó lövést eresztett belé. A fiatal lánykák azonban még mindig éltek. Záporoztak rájuk a lövések, de õk tovább jajgattak és vonaglottak. Jurovszkíj meglepetésére lepattantak róluk a golyók. Csak késõbb fedezték fel, hogy 8 kilónyi drágakõ volt alsóruhájukba varrva, haláltusájukat tehát a gyémántok hosszabbították meg. Húsz perc múlva csend lett. A padlót vér áztatta. Amikor a kivégzõosztag nekilátott, hogy lepedõkön kihordja a 11 tetemet az egyik lány karjával eltakarta az arcát. Ekkor vették észre, hogy a másik három is vonaglik még. Az egyik katona puskát ragadott és többször beléjük döfte a szuronyt, míg nem mozdultak többé. Anasztázia karjában egy kis spániel teteme volt, amit a kivégzés ideje alatt magához ölelve tartott. Hajnali három óra körül indult el a teherautó iszonytató rakományával a várostól nyugatra elterülõ erdõ felé. Jurikovszkíjnak és embereinek gyorsan és titokban kellett megszabadulni a holttestektõl. A Romanovok temetése ugyanolyan borzalmas volt, mint a kivégzésük. Jurovszkíj elõször egy Jekatyerinburg melletti bánya aknájába dobatta be a testeket, de ennek hamarosan híre ment így másik helyet kellett találnia. Ekkor újra teherautóra rakták a testeket és tovább szállították, csakhogy 15 kilométerre a várostól a teherautó megfeneklett a mocsárban, Jurovszkíj elhatározta, hogy itt temeti el a Romanovokat a földút alatt. Viszont, hogy a tetemek ne legyenek felismerhetõk megparancsolta az embereinek, hogy puskatussal zúzzák össze az áldozatok arcát, majd az egész cselekménysorozatot megkoronázandó, kénsavval locsolta le a maradványokat. Ezek után a gödröt feltöltötték és a közeli vasút nehéz fáival fedték be.

Ezen ismeretanyag birtokában morbid lett volna történetem befejezésénél a már megszokott népmesei befejezõ sémákat használni mint például :

– *Aki nem hiszi az járjon utána.* – vagy – *Itt a vége fuss el vele.* – vagy – *Még ma is boldogan élnek, ha meg nem, haltak*, – így hát elhallgattam, a gyermeknek idõt hagyva feldolgozni a hallottakat.

– Apa, ez biztos így történt, van erre bizonyíték? – kérdezte kislányom miután könnyes szemeit reám emelte bízván benne, hogy háthа az egész csak amolyan szélsõ jobbos rasszista xenofób propaganda.

– Tudod kicsim, végül is 1991. július 11-én emelték ki a Romanovokat és szolgálóikat a mocsárból és a maradványok beszédesen vallottak a kivégzõhelyiségekben történtekrõl. A csontvázak neme és kora, a golyó ütötte lyukak a koponyákon, a bajonettszúrások nyomai, a sírban megtalált 14 golyó, az arany és platina fogpótlások és a sav okozta pusztítás mind egybevágott az áldozatok ismert történeteivel. A DNS-tesztek igazolták, hogy négy kivételével valamennyi csontváz egy családhoz tartozott. További vizsgálatok pedig kimutatták, hogy a cárné és gyermekeinek DNS-molekulái rokonságot mutatnak a brit Fülöp hercegtõl származó vérmintával, aki szintén Viktória királynõ leszármazottja. Két Romanov gyermek csontváza viszont tényleg hiányzott.

– Az egyikük Anasztázia lehetett, látod hátha tényleg megmenekült? – kiáltott fel izgatottan leányom a remény frissen feléledt szikrájával szemében.

– Sajnos kicsim, az õ sorsukról egy másik szigorúan titkos jelentésbõl tudhatunk, melyet maga Jurovszkíj elvtárs készített a központi bizottságnak s melynek másolatát a fia, Alekszander Jakovlevics Jurovszkíj adott át az ebben az ügyben vizsgálódóknak, miszerint a két hiányzó testet elégették és máshol temették el.

Pár nappal késõbb mikor gyermekem újra tudott beszélni és újra végig tudott már aludni egy egész éjszakát a sok gonoszság hallatán átélt sokktól, azt kérdezte:

– Apa, minden kommunista ilyen rossz volt?

– Á, dehogy kicsim… Ettõl sokkal rosszabbak is voltak…

nedudki

